

1. Bjarni Pálsson.
1 blsð qto. og 2 blöð fol.
2. Minningarrit um mannskaðann við
Þorlákshöfn, 24. febrúar 1887.
Reykjavík, 1888.
Þennan dag drukknuðu þeir feðgar
Páll Jónsson bóndi að Syðra-Seli í
Stokkseyrarhreppi, faðir Jóns Pálssonar,
og Bjarni sonur hans í
lendingu í Þorlákshöfn ásamt fjórum
mönnum öðrum. Með fylgir erfiljóð,
í eftirriti, um Bjarna Pálsson,
organista, eftir séra Valdemar Briem,
vígslubiskup, með hendi Jóns Pálssonar.
3. a) Páll Jónsson, hreppstjóri,
bóndi að Syðra-Seli.
b) Margért Gísladóttir, ljósmóþir.
c) Jón Pálsson, eldri.
d) Pálmar Pálsson, formaður á Stokkseyri
e) Júníus Pálsson, sýslunefndarmaður.
f) Bjarni Pálsson í Götu.
Aðeins fyrirsögn. Blaðið að
öðru leyti autt.
g) Gísli Pálsson í Hoftúni, organisti
við Stokkseyrarkirkju.
h) Guðmundur Þorgilsson á Litla-Hrauni.

Samtals: 20 blöð qto.

Þjánni Bálsson.

organist, var fátalur að Spösa-Seli. 18. júní 1851 Þýgtótt var hann þar þó
forældrum sínum Tái Krúpsólfróðfróeyri og konu hans Margrétu, Bróta-
dóttur (sem eum er í lífi, n. 85 83 ára gamal). Þar til hann var fátur, að
heildun þjánni Bálsson bókstundari Þjórnson í Götta og kona hans
Þorlís Sturlaugadóttir (sem var fátur og afbrigðingur Bjarno Bálssonar)
þóttu hann eir og sonar vöð og ötu hann nýga. Lokurinn 1875-1876
1880 Þjánni orðspail þá þú Spáru þungru, sem þá var í fátum-
gandi þjá haldning þjórnunum Guðm. sal. Þorgunnen. Brysarbaldur,
og konu hans Sýslu sal. Þorgunnen. Lokid 1876 þann orðpail,
Stórols epran þárliga og var Þjánni organist. Þar til dauðadags.
Þor eir mikil orð af sarglíti hans og kunnarktu í þjórn þjórn, að
þjálli minna úr þarlagum síutum ávaldi þá þóttu þungru
eða stóttu þungru að vektunum til bók til að tæta orðspail og,
s. 1879. Júní 20. júlí 1879 gíftíng þann heild og sínni þungru þó
Gíttáðolku þá stórnar og eignuð var þann þóttu og eða þjórn.
Þóttu, bókni í fátaluku, Tríkú, barna þungru í Stórnar þóttu,
í Stórnar. Þóttu er þjánni þungru að líti þann ~~í Stórnar~~
aund þungru ~~í Stórnar~~ dala, Stórnar, þann Guðm. Búttun þungru, þann
og Þorlís, þann þóttu þungru þungru að líti þann. Stórnar.
Lokid 1882 var þjánni barna þungru við Stórnar epran orðspail og
þungru þungru þungru þungru þungru þungru, and.
var þann þungru þungru and. Þungru þungru og áttítt orðspail.
þungru þungru and líti þungru og þungru þungru. 1885 (1. orðpail) Stórnar
þann bókni þungru þungru Stórnar þungru og þungru þungru.
þann "Bókni þungru" (máttu þungru þungru and þungru þungru).
þann, bókni þungru, gíftíng Stórnar þungru þungru þungru).
var þetta þungru þungru þungru and líti þungru. Stórnar.
þungru, sem Stórnar var þann bókni Stórnar 13. júní.
and þungru og máttu þann, sem þungru er, and þungru orðspail og
máttu þann þungru and og máttu þungru og þungru til þungru daga
í þungru þungru þungru þungru, þungru þungru and máttu of þungru-
þungru þungru and máttu þungru, and þungru þungru þungru þungru
þungru úr þungru þungru, þungru þungru þungru þungru and
þungru and máttu þungru. Þjánni var eir Stórnar. Þungru

Christi Jons' Son
of Hjelmhalbi,

MINNINGARRIT

um

mannskaðann við Þorlákshöfn 24. febr. 1887.

REYKJAVÍK.

ÍSAFOLDARPRENTSMÍÐJA.

1888.

Páll sál. Jónsson,
bóndi frá Seli í Stokkseyrarhrepp, drukknaði í lendingu
í Þorlákshöfn 24. febr. 1887, 54 ára.

Lag: „Hin mæta morgunstundin“ (eptir Bjarna Pálsson organ-
ista við Stokkseyrarkirkju).

67i
Kvalr. Pals

Nú hýr er horfinn dagur
í hafsins dimma skaut,
hans ferill var svo fagur
og friðsæl öll hans braut.
Ó, lof sje guði' er gaf oss hann
og gjöf þá aptur taka vann.

Vjer syrgja hljótum sáran,
er sól í djúpið hneig,
og dauðans dimma báran
það dagsljós yfir steig;
því hlýjan, glaðan, góðan dag
allt grætur eptir sólarlag.

Hve margt er á að minnast,
er minnumst vjer á hann!
og mun sá margur finnast
er meira og betur vann?
Því grátum vjer hinn góða dag,
er ganga ljet oss flest í hag.

Hve margs vjer sakna megum,
er minnumst vjer á hann?
Vjer dýran arf þó eigum,
er aldrei þverra kann:
það vonarljós, er guð oss gaf
og grandað fær ei dauðans haf.

Því má ei sáran syrgja
þó sje hann nú á braut,
ei dauðans bárun byrgja
hið bjarta himinskraut,
þar vonarstjörnur blika blítt
og boða oss aptur dagsskeið nýtt.

Í ~~sóltum~~ sjávar-bárum
hann sefur nú í ró;
í sóltum trega-tárum
sú trú ei slokknar þó:
að eptir dimma dauðans nótt
oss dagur aptur lýsi skjótt.

Þótt hýr sje horfinn dagur
í hafsins dimma skaut,
hann aptur upp rís fagur
á enn þá lengri braut,
þar aldrei frammar dagur dvín
og dýrðarsólin eilíf skín.

[Undir nafni ekkju hans og barna]

Valdimar Briem.

Bjarni Pálsson,
organisti, drukknaði í lendingu í Þorlákshöfn
24. febr. 1887, 29 ára gamall.

(Smbr. 97. sálminn í nýju sálmabókinni, sem hann söng og
spilaði síðast í kirkju [20. febr. s. á.]).

Það heyrðist raust í drottins helgidómi;
þar dundi hvelfingin af organs hljómi;
þar ungur maður söng með sætum rómi,
úr sínum strengjum knúði fagran óm.

Hann söng útgöngusálminn þaðan,
þá sitt útfararminni feigum rómi kvað hann.

Það heyrðist raust af sjáfardjúpi dimmu;
þar dundi hvelfing lopts af feigðar-róm;
þar stormur hvein með heljaræði grimmu,
úr hvítum öldum knúði dauðahljóm.

Hann söng: »Nú hvert eitt sand er lokið,
í sjerhvert skjól er nú í veðri þessu fokið».

Það heyrðist raust í hafsins öldum þungu,
á hjartans strengi dauðinn knúði fast,
hve fagurt þeir í hinnsta sinni sungu,
er síðast loks hinn hinnsti strengur brast
og harpan þagði, harmi lostin,
er hljómfegursti strengurinn var sundur brostinn.

Það heyrðist raust um hjeruðin svo víða,
sú harmafregn um margar byggðir lands:
að nú sje brostið hjartað hugum-blíða
og harpan þegi' hins unga listamanns.

Það hrærir margra hjartna strengi
og hans mun verða saknað bæði fast og lengi.

Það heyrðist raust í svörtu ^{sum} sorgarranni,
þar sárast grætur ekkja og börnin smá;
en það er drottinn þeirra faðir sanni,
er þeirra hjartna strengi slær nú á;
en hann, sem stillt þá strengi hefur,
hann stillir sorgarslög og örmum börn sín vefur.

Það heyrðist raust á heimsins köldum ægi,
guðs huggunar og friðarorðin blíð,
er boða það, að brim og stormur lægi
og bráðum aptur skini sólin fríð.
Ó, láti drottinn æ hvert eyra
sitt evangelíum um sigur lífsins heyra.

Það heyrst raust í drottins helgidómi,
er dunar himinn guðs af engla hljómi;
þar syngur hann með unaðslegum ómi,
hinn ungi maður guðs í helgidóm,
með gleðiraust hann frelsi þagnar
og fögur harpan guðs í helgidóm ei þagnar.

Valdimar Briem.

Guðmundur og Sigurður Jónssynir,
organisti og organssmiður, drukkuðu 24. febr. 1887.

Hve fagurt er hafið, hve svipmildur sær,
er sefur í blikandi hjúpi,
er ljómandi geislum í lögnum slær
á láðauðan flötinn, og röðullinn skær
sig speglar í dimmbláu djúpi!

Hve tröllslegt er hafið, hve svippungur sær,
er særót á skerjunum dynur,
er stormurinn fárrömmum flugvængjum slær
og feigðarnorn ískalt í djúpinu hlær,
en aldan við ströndina stynur!

Hve fagurt er lífið, hve yndislegt er
á æskunnar vordegi blíðum!
Við æskunnar glaðværðir una menn sjer
og áhyggjulausir hvert straumurinn ber,
og vita' ei af hretum nje hríðum.

Hve þungbært er lífið, ^{hve} þreytandi margt,
er þrautanna bylgjur upp rísa,
og vonirnar fjúka þá veðrið er hart

og vinirnir hverfa þá myrkrið er svart
og sjaldan vill lygna' eður lýsa!

Hve brosti hjer lífið við bræðrunum tveim,
en brígðul er mannlífsins alda.
Já, gáfur og mannkosta gull var í þeim,
þeir glaðir sjer undu við strengjanna hreim,
þá kallaði feigðin hin kalda.

Hve biturt og sárt var á bak þeim að sjá,
er bylgjurnar stigu þá yfir!
Ó, hver skilur dulráðin himnesk og há?
En horfið ei grátandi bylgjurnar á;
því *sonur þinn, sonur þinn lifir*.

Já, ókvíðnir siglum þótt opt blási mót
og áfram þá drottins í nafni!
Á ólgusjó lífsins ei hræðast þarf hót,
þótt hamist þar andstreymis brimöldurót,
því frelsarinn stendur í stafni.

Og jafnvel þótt báturinn berist í kaf
og bylgjurnar yfir oss streymi,
vjer sökkvum í gæzkunnar grunnlausu haf,
því guð oss ei miskunnarhönd sleppir af,
sem hvervetna stýrir í heimi.

Nú leikur af bræðrunum brimsollið haf
á brimhvítu nóturnar hranna.
Nú leika þeir sjálfir, því lífs komust af,
og lofa sinn guð, er þeim höfnina gaf
á landinu lifandi manna.

V. B.

Bjarni Bjarnason,

barn á 1. ári.

(Andvarp syrgjandi ömmu og móður).

Far vel þú barnið blíða
í bústað ljóssins fríða,
mig gleður gæfa þín:
þjer fagnar faðir blíður
og frænda vorra lýður
sem herrann kvaddi heim til sín.

Þótt jeg í sorgum sárum
nú svali mjer á tárur,
guðs vilji verði á mjer.
Sú kemur kæra stundin
jeg kem á ykkar fundinn,
því gæzkan drottins eilíf er.

Ó, guð minn, að mjer gættu!
ó, guð minn, harma bættu
nær tíma til þú sjer,
mig leið til leystra vina
í ljóssins bústaðina,
ó, bú mig til þess, herra, hjer.

Þáll Jónsson var fæddur á Syðsta-Kekki 3. septbr. 1832, og ólst þar upp hjá foreldrum sínum. 6. okt. 1854 giftist hann Margrjetu Gísladóttur frá Kalastöðum og fór að búa með henni voríð eptir á Syðra-Seli. Þau áttu 12 börn (10 syni og 2 dætur), 5 af þeim dóu ung, en 7 synir komust upp og var Bjarni sál. organisti einn af þeim. Þáll sál. var góður og dugandi bóndi og ópreytandi starfsmaður og atorkumaður, eins og jörð sú, er hann bjó á, sýnir ljósan vott. Hann kom fram í sveitarfelaginu sem staðfastur, ötull og góðgjarn maður; hreppstjóri var hann og hreppsnefndarmaður um nokkur ár, og var ætíð virtur og vel metinn af öllum, er hann þekktu.

Bjarni Pálsson, organisti, var fæddur að Syðra-Seli 18. júní 1857; var hann þar hjá foreldrum sínum þar til hann var 5 ára, að hann fór til Bjarna Bjarnasonar að Götu og Þórdísar Sturlaugsdóttur (afasystur sinnar) og

ólst upp bjá þeim. 1876 lærði hann orgelsspil og var organisti við Stokkseyrarkirkju frá þeim tíma. 20. júlí 1879 giftist hann Margrjetu Gísladóttur frá Íragerði, og eignuðust þau 7 börn, og lifa 4 þeirra — (áður en hann giftist átti hann þar að auki 2 dætur, sem eru á lífi). Hann tók við búi í Götum sama vor og hann giftist. Frá 1882 var hann barnakennari við Stokkseyrarskólann. Bjarni sál. var einkar-góðum gáfum gæddur og lagði alla stund á sjálfsmenntun, enda skaraði hann langt fram úr jafnöldrum sínum í mörgu því, er að fróðleik laut. Hann var hinn mesti framfaravin og jafnframt góðmenni. Honum má sjerstaklega þakka, að bindindi var stofnað í Stokkseyrarskólann, sem þegar hefur sýnt svo góðar verk-anir. Honum var einnig umhugað um alla menningu, og tókst einkar-vel að vekja hana í meðvitund manna, og hefði eflaust miklu áorkað, ef aldur og efni hefðu leyft. Hann var og talinn góður formaður til sjávar, og stakur fjelagsmaður í hverju því, sem til heilla og framfara horfði, enda dróg hann mjög að sjer hugi hinna yngri manna. Er hans því, sem von er, sárt saknað af mörgum.

Guðmundur og *Sigurður* voru synir Jóns Gíslasonar sýslunefndarmanns í Austur-Meðalholtum og konu hans Ingveldar Jónsdóttur. Bjarni sál. í Götum og þeir voru systkinasynir. Þeir voru um tvítugsaldur; var *Guðmundur* fæddur 27. júní 1867, en *Sigurður* 6. nóv. 1865. Báðir voru þeir afbragðs-drengir og hin mestu mannsefni. Báðir höfðu lært orgelspil, og þess utan lærði *Guðmundur* söðlasmíðar, en *Sigurður* gullsmíðar; hann var þar að auki efni í hinn mesta hagleiksmann, og smíðaði hann auk annars orgel (Harmonium) að öllu leyti, er reyndist vel. Að báðum þeim bræðrum var hinn mesti mannskaði, því þeir báru af flestum jafnöldrum sínum bæði að andlegum og verklegum listum.

Auk þeirra, sem hjer hafa verið taldir, drukknuðu tveir menn fyrir innan tvítugsaldur: *Guðmundur Hreins-son* frá Hjálmsholtskoti, afburðamenni að atgjörfi jafnungur, og *Halldór Álfsson* frá Bár, stilltur og velgreindur unglíngur.

Mannskaði þessi mun verða mörgum minnistæður, ekki síður fyrir það, að hjer var eitt hið mesta mannval af hinum yngri mönnum saman komið.

(Str. 97. Salmium í nýju salmarabókinni,*) þar hann söng og spilaði síðast í Húllju [20. febr. s. ári].

1. Það heyrðist næst í dróttis helgi dómi;
þar hlendi hvefingur af organu hljómi;
þar megum viður söng með sálmu rómi,
í sínum ströngjum kúndi fagra um.
Hann söng útgöngu salmum þáðan,
þá sít útfarum míni feigum rómi kváð hann.

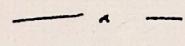
2. Það heyrðist næst af sjávar ljósi límanum;
þar hlendi hvefingur loftis af feigðar-rómi;
þar stormur hvein með heljaródi grimmum,
í hvítum ídum kúndi dandahljómi.
Hann söng: "Ái hveit eitt sund er loftið,
í sér hveit stjöl er mi í vöðvi þessu folkið."

3. Það heyrðist næst í hafnis öldum þungu,
í hjartans ströngi landinu kúndi fasti,
hva fagurt þeir í himnasta sími sungu,
er síðast loks himn himnasti ströngur brasti
og hvarpan þagði, hannsi lósti,
er hljínfagnarsti ströngurinn var sundur brostinn.

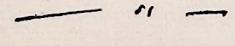
4. Það heyrðist næst um hvefingurinn svo víða,
þar hannspögn um margar eggðir lands:
ad mi sé vrostið hjartad þurmu-blíða
og hvarpan þagði hins mega listarvannu.
Það heyrir margar hjartna ströngi
og hann um vanda sáberað kúndi fasti og hlengi.

* Það er svo oft á dandum stengja dótum. Þagði um hann nokki er vit. Þi. í Þveigðarlaus lóvalði.

5. Það heyrðist raust í svofnum sorgarkammi,
 þar sár-stjórður elskjón' og þórnin smá;
 en það er drottinn þeirra fadur sammi,
 er þeirra hjarta strengi stórnin á;
 en hann, sem stílt þá strengi hefur,
 hann stíllir sorgarstoj' og órmum leirs sín vefur.

6. Það heyrðist raust í heimsins kórnum ági,
 guds huggunar- og fróðsordin blá,
 er bódar það, að þeim yöldum lægi
 og bráðum ofur stíni sálir þá þá fínd.
 Ó, lífi drottins e hveit eyra
 sitt evangelíum um lígur lífsins heyrá.

7. Það heyrir raust í drottins helgidómi,
 er dunnar hinnu guds of engla hljómi;
 þar syngur hann með unadslögum ómi,
 hinn ungi mætur guds í helgidóm,
 með gleðiraustr hann fólri þaguar
 og fójur hærpan guds í helgidómi' ei þaguar.

Valdemar Briau.

Páll Jónsson

hræppstjóri, bóndi í Syðra-Seli.

Var fæddur 3. September 1832. D. 24. febrúar 1887. Hann var sonur Jóns Skarlagssonar í Skjölum og Ólafar Magnúsdóttur ljósmóður frá Hamars hjálleigi.

Systkini Páls Jónssonar voru þessi:

Guðlaugur í Harkkadarhlísum, fadur síns hafu sögu um annars

Halldóra í Skórahrauni, kona Písta Pístaðssonar hræppstjóra, síngmanns síns jóða og Þorsónsgrannar.

í Skóllseyrarhlíð (Písti var bróðir hvargrétar, konu Páls, og síðar gæfurs).

Valgerður, kona Guðmundar Bjarnssonar í Urdurgarði í Skeidum, og hjálfsystir þessi.

Jón Jónsson frá Hlíðar mdu. í Fluski; um lífi 1885, og síðan í aldi.

Guðrún frá Hlíðar mdu. í Fluski; um lífi 1885, og síðan í aldi.

Guðrún frá Hlíðar mdu. í Fluski; um lífi 1885, og síðan í aldi.

Hinn 6. Okt. 1854 kom til Páls heituney sinni, Elzabeti Písta dóttur frá Kallastadum; eignuðust þau 12 börn, 10 sonur og 2 dóttur; komu þá 7 bræðrum til fæðingar aldur.

Þótt og Jón eldri, Njámi og Pálmur bóndi í Skóllseyri, Písti, bóndi í Hofhúsi gæfurs frá Hlíðar mdu. í Fluski; um lífi 1885, og síðan í aldi.

HD
1. gæf
Syðra Seli, Jón aðal fjórhúsið í Landströngum.

En þeirra allra þessir og náðum þeir síðar. Syðrabel var eign Skóllseyrar kirkju, og féngu þau hjónin, Páll og hvargrét dóttur sína í jörð þessari gegn 25 spæri framlopi; eitt skiffi fyrir átt og þrjú, og eftir gjaldid yrði að eina 20 árin í ári hvargrét meðan þau byggja þar, en það urðu 11 ár. Síðan þetta m. a. byggindi þeirra hjóna.

En svo var jörðin í síðri gengin, og þau féngu að eina 6-500 hestbændi; og það velli fyrsta árið, en um 200 hestbændi síðustu árin. Þessi var stöðvað, fött úti, gæfurs hláðis um euffurum, ávichtu stundis grafur og mjúllind tekur til rökstunnar, sem áður voru í eigna útb. Áð undanum þessu þessu mátti sozia, og þau vori vel efund og löndum (jard eigum) og laesum aarum (val fram gengum fílda flár), enda var leugnir þessu og x'ad lild viddvögðid, engu síðna komu um manna þessu.

Páll í Seli - svo var hann oftast nefndur - var mjúg áid almennings málafur ridinn; nam þann ákvarðað þessu til laus, söllum getilögum fram komu í aldi, og síðan gæfurs og hvargrét. Hann átti fúa sína líka í stílingu og vitarlogum halladum. Enginn

hafdi sáð hann réidast né heyrð hann tala misgæðisord við vaim eða
um -ða v. e. s. Hann var áhlaðleittinn um allar v. e. s. h. g. og þar
sem hann sá, að af skipti hans gæti orðið manniinnu þá misgæðisord til góðs.

Táll var nokkur máttur í sjón, meðal annars var þi með brúnt hartastöggí vöngum, lokta
grá augu, nefis beink og ólidad, rjóðuní andliti og líonís dolilót, semid hátt og ummörum
fræmur svías. Frá barnstæu var hann stíngeltur í hoga þoti, svo, að þess gætti
notkand es hann gælt. Hann var refsusamur nýgí v. e. s. og tók al. þiðk hvorugt
þetta v. e. s. honum ^{þó} með öllu algjörlega andstótt, ef, hófi var neyðt.

Táll var lengi meðhjálpari við Stóðles epran kirkju og trúskólinu vel. Hann
áskuladi sjó í Stóðles eyri allan ársins tímig og gæði þar úp 2 að
3 skips í v. e. s. ver tilmur, es bati, einu eða tveim, vor og haurg. Þá jn-

Hól samviri manni, nýti, þari og vátvannari í eud skóttum gáður elti, né
Tsam hjálpari og samgjarnari við alla, ein kunn himn, þá tókari, sem eft

þvofte í þari að halda himn löngu kveppstjórn es hann og h. l. þ. þ. s.
Ítíð nefndar Táll var framfarumadur himn, meðt og fylgdiót vel meði öllum
framforun og nýj. nýgum. Songurinn var hann ágætur, tóðtinn mild og
bláfógnur. Þórnunne sínunne sín þann hjórninn fyrir gágnlegru þóðtinn
þeirri kunn: Þetta som sína ganga í barnstópti, sem stofuadur var

Hól í Gyrald ári 1852 og stóðdes nýgí að þari, að þá þeir föngin lúid-
keiningun í singþoti og orgel speli og vord þjarni; Þetta einu himn

fyrir kirkju organisti áustur þar eða frá 1876 til dái ardegnis 1887.

Margræt Gísla dóttir

Ljósmyndin

Kona Þórs Síssonar: Sýðra-Seli var feldt á Skarlastöðum í Stokkavíki
16. marz 1830, d. 20. marz 1914, 84 ára d aldrí.

Hona þessi var fyrir margna hluta sakis ein hún eftirleitaðar veisla þeirri.
Hinnu kenna, þótt engar menntunur fangi hún nokkð annar en þessir
en starf og strit lífsins kenndu sérkerjinn þeim, Karli og konu, sem fimm
jardnosterar seldu sínni fullna eft í einu og ledinni, óbitandi vilji þelli til þess,
en létta senn mest gott of síni líða fyrir áttu og starfasti trú: haldidistu
guds, stöngri bændu elstítt og kinnaleini. Allt þetta höfði Margræt í ríðinu milli og
í hendi þad ríð. Þóttum sínum var hún hún ágjartaðar móðir, sem aldrei lét sig
míðunstyldu litlu vanda, enda bára þau öll þess mark. Þau höfðu fangið gott
upplíði.

Þótt Margræt væri eigi lörd ljósmyndin - þad var þá engar til þar í sýðrum sínum
hinnu alkenndu gada konu Ingólfrög Þórsdóttir í Ljósstöðum og hlekkur eigi undur annar
í Móríðarhvoli í Hóangarvallasýti - þótt Margræt í mátti undur 400 barna, sem ljós-
myndin þeirra og flest þeirra einu í haimi síni og áttu fyrir þeim hún svo efnu þau
"Sýðruviki" á þess, ad tala einu eyni fyrir þá málur velgjörðar senn, enda áttu þá
venjulegast fátællingur sínni hlutur á máli. Þótt þessin var hún í þessu starfi sínu ad
engri myndur sem hún "set ofn" hún elstítt. Sjálf eigi ad iot hún í 2 börn: í 7 árum,
en eigi lét hún sig minna um þad, ná heldur ad stjórna mannum og stjórna haimi.
með óvenjulegri þótt og söppu, þótt hún fyrir þad, þótt oft vori hún lasin og
lét til þess þad ad hafa svo umfangs mikil starf í hendi; en allt for þetta vel og
naust hún þar hún áttu manns síns og sona síns en uppi konunni, þótt þau hún
þá venjast sínum alþengum starfnum haimi síni, utanlejar sem innu.

Margræt í Seli var kinn kona, hárkinn stökin og frísk stökin, gláðsinnur og góðvilgind.
 Það var orð í þess gætt, að hún sat við arin eldinn, þar sem eldskálmurinn lagdu sig upp með
 þottinum nær suarkandi bróstunum frá þessum fjöðun flanginu, og lét sumu sínu ségja í
 hvals lidnum við hús sér og kenna í þeim teðni, sálma og vers í & öðkinn stundum þessum
 allan vaxningum, sagði þessum fallgegar sögur og, okk: fyrir þessum hverj. Öttastöðnum öftir
 okk, enda var hún gápafróð og minning unglá hlefi, eins og móðir kemur, Sesselj í Þrúnaðlofti.
 hafði veid. Hún lét þá syngja við hús löstra alla og lesa þá frá Vöðvottinum til húsasommu;
 sýng hún þá og þann hjónin öftast með gáim, enda hafði Margræt fagra og miltu söngdóld. Þann
 vöru sýðskinnabúinn, Ginnar torgari, fandi Siffúsar og hún.
 Soo á vöðvum var Margræt og vinnu söm, þann Múddlest, jofu au um 10. 4. ö hverj um
 mörqu og síðast allra gætt hún lit náða. Þann vandi sumu sína í 2 þessum ö, vöðv
 í vöðvöli; matreiða allan alþingum mad, þessum söðla og vöðvlinga og summu jofu vel
 júniskinnar föt sína og þess þann. Í þessum hún sína söðla hún hóllois sína og öð
 mýrkinn; um húsid allt í húsinn vori. Þetta, sem þess öti vori vori. Þann til
 mýrkinnar stömunum: Það vöru 12 öferðir kemur og lét hún gáim gætt, og þess vori
 áinögn og vinnu þess sífellt samfara. Þann húsinn þann öftast 5 öð full vöðvinn
 mænu tilsjóðda í vöðvöðvinnu og lögu við í sjóðvinnu sínum: Föðvögn; Þann Margræt
 þá öðfalidun hún, fyrir, end sína vinnu hún sér til hjálpar. Múddlest þess þá húsinn
 föðvinn, höfðu vélhettur og þess húsid sér við gættinn gætt öti við allan daginn, en lét þá öðli
 löðvinn um 21 hús gætt, matreiða fyrir sig og þess, hús um sínum, söpa gölfid vori þess. Soo vel
 og sýngtilaga sem öðli vori í húsinn.
 Það má mál samu sögn. Þann Margræt í Seli var góð kona og vöðv.

Jon Pálsson
eldri

var fæddur að Skjopum 3. ágúst 1854, d. 15. Okt. 1906. Hann kvantist
eldri, en var mestan hluti svi sinna ímíð hjá fæðingum sínum, en síðan
Sýva-Seli og í vinnu mannleka hér í þar, enda var hann eftir söttur og
hú allan vinnu, því idri hans og ótullika var viðkomandi; skyldur okri hans,
glæðsinni miklu og þóðgírni var mjög í orði kraft.

Jon var lífsmanni héd mest. og óvísjafnanlega góð steytta. Voru þeir fátíðir, bróðir
hans oft í lidnum með bræðrum sínum innan og utan bringardisins og oft fullum
hónum, að selaoidum og hnyssu, svo markveissu, að þeir misstu gjaldan og þó, en
þeir minndu á: Truga á hröðasta flugi, selma í sundi og hnyssu. Lólfur fann
upp stættu sínu hi þess m. a. að nota við hnyssuáidann og var þó xip á fasti
um fátöð þeirra. Ein hverja sinni sem oftast stættu þeir sel einu í Skjopum, 74
við bringardis og var skinnid af honum selt á 120 krónur; átan var rúm 320 pund
innan við skinni. Þín veidiförnum sínum komu þeir oft með 20-30 hnyssu og seli
marga úr sela veidiförnum sínum.

Svo orðlega steytta var Jon, að klermanni Jon arson í Skjopum fætt hann um
notkur á til sela veidi hjá sér, en eldri líkadi sérni vel hjá þessum húsbónda sínum,
því þótt sér ogri allrei kröfuhardur við aðra um aðkinn og þess við hann, var hann
viðkomandi og í land og flók þó jafnan að nota sér einleyni hans og gæfuflyndi;
ávall var hann jafu stáður, léflgur og uppþandi á hverju sem gefst. Þetta ofl. sem
hann þótti af áttum, áu þess að í honum seli wa hann lét á þó þess, varð til þess, að
hann missti algjörtuga heilsuna og andast í besta stæði, kinnleiga þinnstugur á aldrí.
Á sumum var Jon oft í kaupvinnu, m. a. hjá séra Hjartani þóðfasti Ein arsson

Holti og sáðist hann aldrei hafa haft betri mann til heystkops og kvæðs
vinnu sem var, en Jón Pálsson.

T
hinn
vinnu
vinnu

T
margt

T
margt
fögr

Udri Jóns bodinn einhvers, brá hann stjótt úd: Vinnu hans í Þýðkalandi villi
Koungarkjarlandi koma en vandræði stíðuð úd hédan, en hann tæð Jón úd úd-
voja sé. Það var Jóni hafi úda veid hús á landi og stíðvittin fari á úd og dröf;
til þess, að údvoja þá ferdadist Jón til Vestmanna eyja, Rækjiautun og vestur í
Vestfirði, þann með öll þjógg og sendi manninnu. Voru þetta dyras og reifdar
ferdir í þá daga, en engum eyri þótt Jóns fyrir þá, enda var hann úr of fé og svo
sinnu laus um fjárhag sinn, að hann stíðli tíð fémett eftir sig, á einu áföng
mann úd og samföringu allra þeirra, en hannur kynntu, á þar hafi góðar og
vandadur mæður, sem aldrei villi vinnu sítt vísu, veid í vögnu manna, þeim til
hjálpar, þæði og leiddinnings. Strangur bindur dinnur var Jón alls efi, og ágætis
þengslar, enda var hann gættur sér hverjum þeim ni álofni, en hann þó sig úd og fólki
þetta veid áttum til góðs. Hlífðar leysi hann úd gálfan sig, fann arland og ósleplöggi
var údbræðid. Þannur var Jón og vóðt hann milt og meijtt, en sigi vandr
hann veinnar fradstu í þeim þeimnu, en úd sönglist þess. Einu vöfva gættu hann í
hannu stóðum í Eyraarbólku og hafi hann meijtt gott of námi sinn þar; m. a. var
hann lesari góðar og þjóggur í ræðning og tókvisi. Hann var, einu og flestin údri
sjómenn, vöður þjóggur, hafi gott vit í gó, en aldrei stundadi hann formennu.
Jón var elstur bráðra sinna og þeim til fyrirmyndar um margt gott. Þinnu mæður
var Jón svo miltill, á fóstir stáðu honum sinni, enda kunnir hann þinnu sinnar þinnu -
brögð, sem údri gottu sin eigi fyrir vöður snarræðis hans og lífs údvar.

Fornúmer í Stokkseyri.

var feldur í Syðra-Sali 5. maí 1860. l. 24. janúar 1931, uml. 70 ár. í aldri.

Tálmur var kvenbur þíra Hjartur Láflur frá Trínúar húsum, móðursyster Tals

Hálfssonar; þeim varð eigi barna andid.

Tálmur var um margra ára stéid sinn hennur heffna, förnúmer í hinni fjölmennu
völdi í Stokkseyri og aflasell val, vöðurplöggur og gættinn, en la leddi. Hann sjó hjó

línum hennur í gætasta förnúmeri þar, Póli Eyjálfsyri í Fragerði.

Svo vinsell var Tálmur mál háselta sína, sem bjuggu lengst uppí sveigum

Árnæs- og Raugárvallosgítunn og í gættinn í Stafla fellsyri, í þeir bændu hönnu í

hennur sínu í hennur hönnu og þótti hennur andlínur þar hennur in dællu

stundir þeirra, því Tálmur var gládsinnu málur, athugell um margt og fróður. Hann

hann var viðfeldur nýj og góðsinnu hann og hjálparfyrir hann údi til margra manna

og hófuleyri fjölda líra. Tálmur var jafnan góður Eyjálfsyri málur og lög

Hefir þessi séi í meinu, enda varð hann svo í andlédum fram málur údi hennur lög-

~~þá~~ lög yfirvald sítt ~~þá~~ í þar bændu nýj fyrir því. Eftir í Tálmur

var fallinn frá, að dæmasíu hann varð gjaldþrota og þóttu þeir málur, en hann var í,

vegan annars; údi þetta svo lengt, að þá fólki stámannast fyrir áfær hann og þú sínu,

á málur hennur vori sennasamlegu bænd. Þá yfir málur hennur og stungur sínu og er

veflegur minnis vardi. údi hennur, enda fólki yfir valdú engu um það málur, þótt

ennu hennur þá eigi údi fullu engu hennur sínu og hennur gírnú. Þótt údi vori lög

svo, að hennur údi údi yfir gírnú og dænda. Því málur þessa málta manna, Tálmur og Tals

þóttar hann lífa um langan aldur meðal vinnu hennur og hennur gírnú, enda údi hann

þá stíllú veigja af hennur sínu og málur hennur, sem hennur gírnú var údi údi og vinnu-

Kæmt af öðrum góðum mönnum, eðri sem loysi. Þáttur getur elski
 uelinn skóla, en hann fór vel með eðlisgjafir sínar, var bænlikið mætur alla
 evis y vana marpt y nikkid a m'alefunum Teulur y kona hans einnig, en lo
 var hún góð kona, stöðuglynd og vel gefin. Heimilisférr var þriðji lofs y
 hjá síni hálfránu 200 vel, að segja mátti, að þau eðri fösturbóm þeirra, sem hvergi
 undur sér bletur m'á þessu fridsama y vðreyr heimil: þeirra þáttur y þóttu.

Söngrodd (kassa) þáttur: Þáttur góða y var stöðugur kirkjungestur höfðingja
 kirkju, sem hann þáttur m'á þessu með, sem kirkju haldari m'á þessu.
 Þáttur var góður í orðum, v'á þessu góður samur m'á þessu, en hann
 var trúur fyrir; aldris sést hann stíffa skafi, né hit þessu heyrast stíggdar yðri
 við nokkurn mann, né lastuelli í tali; hann lét svo, að allir eðri evis
 y hann var gjalpur, vandáttur y velferim'áandi mætur.

Jónius Pálsson

Sýðingur á Suðri

var fæddur á Suðra-Seli 3. júní 1861, d. 12. apríl 1932, um 71 árs á aldri. Hósti hann
var hann frá konu sinni Sigríði Jónsdóttur frá Þímshöfðum, Ólafssonar og eigandur
þau 8 apríl 1888, þ. á m. Jón stýrimann. Einu af börnum sínum, Margrét, dóttur
hennar við hjólabarns hjólaþing, fjórum árum áður en hann hósti. Móðir Margrétar
fuglaðu Ólafsdóttur var minnst þessu nafni en hún varð henni minnst þessu nafni
29. mars 1883.

Jónius var trúgættur Templari. Á eða hátt, 4. apríl 1885, fékk hann varð og meðal fyrri fram-
gangi heimilisdómstólsins var hann ein þinn höfðastasta, meðal af minni fram, en hann
þótti hann heyrta höfuð af vörum elds meins, enda var hann m. a. þess valdandi, á morgun,
sinn áhlyddur um sökkinn af, en þeir innviðin sig í félögum (húsnæðingur, meðal þess, og þeir
selstóður, Tóð tólu stofundur þann dag, Gæði á Skólasegri þessu átti hún þessu nafni
P. J. þessu nafni þar eystri, en stofundur var 13. júní sínu ári í eftir. Gæðum þessu nafni
um stóðum undir forstöðu einu þessu nafni, Þjarna í Götum.
Á sýðingunum þótti Jónius og sýðingur sýðingur og félögum gæðum, höfðastur og sýðingur
meður gæðum. Hann var gæðingur einu meðal þessu nafni sýðingur og sýðingur, aflasóll
og þessu nafni. Þessu nafni glöppur var Jónius á hann kunnur um sýðingur þessu nafni sýðingur
hannur í þessu nafni og þessu nafni þessu nafni í Rangár valla sýðingur, enda var hann um
árostur þessu nafni (þessu nafni) á þessu nafni og þessu nafni og þessu nafni sýðingur
Árnafell og afstæðingur þessu nafni.

Jónius gæðingur einu stóla, en hann las mikið þessu nafni og einu þessu nafni sýðingur
þessu nafni sýðingur og var sýðingur þessu nafni þessu nafni og þessu nafni sýðingur.
Hann var með afstæðingur þessu nafni meðal þessu nafni og sýðingur vel, við þessu nafni

í land, fá stíftim um annara hof, en hjálpsamur við þeim, en þáft
 átti; einninn var hann djúprinnur hinn best, leikandi þau und þins um ráðum
 og vand; flesta besta systlunnar. Þóttu hann til þess aðfled þá, en hann hóf sjálfur
 fundid ypp, sársauka lausa und öllum svo, að lifrin fundu næmmost að neitt vori verid
 und þau á fast; lánndist honum stöf þessi sem flest annað, að orðfót af.
 Júnus var stýldurættinn og þriðverdur; öllum þvi, en hann hóf sér fyrir hendur, há-
 viss; viðskiptum sínum und á vandadur myndur, enda vauð hann óskvada frustu
 allra þeirra en hann hafdi mót og viðskipti við. Hann var netur undur og vel ósig
 kominn að vallaar síns, lípur í hreyfingum og hald þvi, þótt hann metti vortuð og hald
 und þar hirdingur síns og fjallgöngur. Þóttatví var hann um viddu miltu aflethi ó-
 byggðanna, að aldrei veltist hann í þeim leidum, þótt off vori þar dinnur, og þau þóttu
 og myrkur. Söngurinn var þinnur og hafdi góða söngvöld, miltu og mjúku, en estri
 þéttist hann neitt um að vera neitt í þeim fröðum, þótt hann öth kost í þvi; þeyur
 hans var beundinn und þar hirdingum; him var yndi hans og eftirlit.

Júnus var valmennin híd mesta og merkur meðal samtíðarmanna sína.

Bjarni Pálsson
1925.

12.

Dóttir Gísla, þrjú áttíu og níu ára barn, er þau hjónin áttu í lífi; er miðganga
við Skólakirkju og Kennari (í hennar dóm) við barnastofu þar. Er hún bálur og
bragðstúlka og lék fædur sínum að áhrifa og degnadi. Tvö börn sín minstu þau Gísla og
Gudrún, tótti efni lag og uppháttu; léfu þau Sall og Þóra; var hún gefið Þjárnar þorlaga-
syn, en hann dvaldi 17. apríl 1922 og léfu þau eftir sig son sinn, er Þjárnar þorlaga-
hinn efni lagasti meður og ólta hann uppháttu þeim Gísla og Gudrún, komu þau.

Þáttar menntunar um Gísla kafa nokkur í eðru, annars er barnastofu þar, en
í stað 2 vestr, en hann las mikið, fylgdi vel með í öðru og tók þorlaga og alþingd sínu,
því, er hann heyrði að hofu mundi til framfaru og mótötu; var þá stafráttu vel borið,
enda var Gísla fátækur fyrir og lét engu flitast frá góðu málefni. Hann stótti
jafnvel harður í horn að taka, en mislúðis allar jafnadi hann fljótt og vell með sam-
göngu sínu og drangstraf. Gísla andadist 24. ^{maí} 1943, 75 ára að aldri.

Guðmundur Þorgilsson í Ketilshámmi var fæddur

og mun hafa alit þad upp. Foreldrar hans voru þau Þorgils Jónsson, es drukkandi í Þorlákshöfn 30. marz 1815 og Margrét Gestadóttir Eyjafjaras storka í Ketilshámmi (sjá Margrét Guðr. marg. Jónsson, bls. 149 o. vider). Guðmundur var þri' bróðir Þorgils þorgilssonar forsonguvar í Ketilshámmi, þadur mostur minnar, Margrét Gestadóttir með el systur Margrétar, meður Þorðmundar Þorgilssonar var Guðrún Gestadóttir, kom Jón ríðin í Ketilshámmi, langamma kom minnar. Guðr. Kristín Halfríð Kolbeins dóttir, systur þorleifs ríðin í Skóru Háeyri og eignuðust þau son einn, es Guðmundur hét (f. 8. júní 1840, d. 27. febr. 1935), es fluttist til Ameríku 1870, ein hin fyrsta Vesturfarar frá syðra. Ríkið. Fæddur. Guðmundsson mikill í blóð votta og tímurir undir nafni „Gandi Eruendur“ kom hans var Guðrún Lúgvardóttir frá Símbarkoti, systur Magnúsar forsonar í Akri í Eyraarbakki, var hún tvím árum yngri en Guðmundur og andaðist 5. apríl 1840, 98 ára í aldri. Þann þeir votta ein badi mörg og ein vottur og meðal frumstu Íslendinga þess vottur, ~~þorleifs ríðin í Ketilshámmi~~ þorleifs ríðin í Ketilshámmi og sjómenn. „Gandi Eruendur“ stóð í þri' þri' aldri, es hann fór vottur um höf. og höfði þri' vottur ein hennar aflaslasti og athvadamosti sjóskumari í Eyraarbakki um mörg ár. Guðrún fæddur tvím hennar í appostínum, es hann var greindur vel, atþugull og fróður um margt. Guðmundur Þorgilsson var lepurmanni hennar mosta og frammi skarandi þinnur, glímur meður var hann svo mikill, ad enginn stóðst hann um minni þott milli storka vottur es hann og svo frá sí fæti ad undan setti. Þad var haft eftir Sigmund Þorkssonar sýni, ad hann hafi haft fressi vottur Guðmund eftir ad Sigmundur var flættur es fangi ad Amóti, es Guðmundur var meðal annara í þeirri fædd. „Hér kom til“

En þegar þú ert á heimun, hvar þú ert þú við þá? eradun?"

"Loka dyrum og geng svo frá þeim á utan með hjórnokrossum eða krítar, á þeim komi þú ekki inn; þeir verda á sjónum sígu eradun!"

"En hvar eru kettill?"

"Þú ert þú sjálf þú ert; þeir fara upp í Heidi og bjarga sér sem best þú getur." —

Samkvæmt þessum gættum engum frændum lagð á þessum gríllum sínum, en hann hafði þann áhúðna tilgang sinn með þeim, að kloma þessum að mótunum og öðru fyrir þeim að vera niðri úti við á nátturþeli, einn um niðri við sjónum, þar sem alls kyns óvættir

var von, dranga og stökunsta, sem vilta menn og jafnvel brápu, enda hafði hann reynt fyrir því, að þetta væri haldþott háð við flabbi þeirra niðri á fjórum að

nóttu til eða þegar líminst var orðid og þessum þessum.

Hann komi frá yfirnum sögnum á segja, og flósta niðri að þessum þessum sama. Þ. l. sögnum um "Stórmanninn: Litlastrami": Einn var í gæggi um hláðvaxan þar, leidd

upp í húsasundid og só þá svo hávaxin manni og stóran baki við bejar húsinn, að hófud hans og hendur sáust nema við himin og baka yfir bejar húsinn öll. Einn

stóðst þó að hafa etlad að forvitnaust um þad, hvíða fer ekki þetta vori: manni myndu þetta því að húsabaki til þess, að hafa sal af þessum niðri — staki vaxandi hann

þessum — en þá brá svo vilt, að drangstaulinn var kominn upp; Litlastrami —

trami og nam, þá allur efri búkur hans við beztu fallbrúnni í Fugólfjalli.

Stórnun þessum Einn. og hvalfridur, kona hans björgu á Litlastrami velti og stó, en

í miðan hann var þar var hannur tíðþengid: rekta sína á neturlopi. Þótt þessum, niðri

hann átti rekta land híd mesta Einnmáli og stótt reigi þessum þessum, að hann þessum þessum

þessum vestur fyrir mótunin en leysti eft var og vori þá hídusamari en svo, að þótt þessum

þessum "hag" af því, en þad var þessum þessum, að hafa hag af flestra þessum er þessum þessum

Sú var veijan á heimil, þó aldrei minna sem flestra annars eða alls, og selja
kristnu sína vel og jafnframt að halda uppi húslesturum frá milli aðs messu. Til
Hattasunnar. Vorum þá sungin sálmur in Flokka bólinni, Þóðingarsálmurinn fram á Jóhann,
Passionelur Hugvæðingarsálmur fram á Sjóvinnu föstun, Passionsálmur til Jóhann og
kops Sjónljós eða Þýðingarsálmur sv. Jóhannís Jóhannssonar frá Skafholt. Fram á
Hattasunnun. En sálmur þessin hver, um sig laugri meij, með allt á Jóhannsson hver og því
þessandi meij fyrir hálfþrostada meijlinga, sem voru í meitunum, og syngja þá alla frá
upphafi til enda. Hverjum kvöldi allan freman tína, og við 150 kvöldum þessum einum Hól.
Þú kunnir sé, en þetta ritarkort eigi lojnu og var latur við og syngja þau; hann félt því
leysi til að skrifa upp lagbada þá en hann kunnir eigi lojnu við, því endrunum þessum.
sem var kvöldin til þess að loeljo svo leuzi í heimilum - leda 2 vikur - til þess eins, og
syngja loj þau, en „afgangs“ voru meij og höfðu sungin verid. Þeir voru svo fáni, og en
hann, sem kunnir lojnu Einu tína var sí andingur manna. Eilíft lífid er eilíft leyt
og Gud þann sína eigið Gabriel. Þó var það svo, að endrunum þannu síðgættu leda 3
sálmur á hugvæðingarsálmurinn sv. Sjónardar Jóns smar (d. 1661). Þessu höfðu ^{eigi} ^{vegi} ^{þess}
að hann kunnir eigi lojnu, heldur þess, að honum óad: við sem áttum, að höfu því lítt
gudsverðum kvöld: Harlega lípingu „vordu stáðnum“ og „líðan“ manna þar um alla lífid!
Þú kunnir svo oft heyr þá ómulegu lípingu, að þeir vildu elsti heyr þau oft, og þín
var alls elsti glasi loj og holl fyrir þess.
Frelðar mínir sungu sálmur in Gallarannum í kvöldum meitunum loji og þá meij þessum lojnu,
sem í þess meitun þess lítt meitun og loji þess þess, en eitt kvöld í þess þess var lojid
þessum stáðnum, herra þess, sem Jóhann Jóhannsson kvaddsetti fyrir mig og þess. Þessum og sungu
var þannig kvaddsetti í fyrsta sinni við gudsþjónustu sv. Haraldar á föstudagnum lauga, þ. ápríl 1927 og
áttundum oft síðan. Þess annars þessum þessum laga kvöld í þess, en þó voru þessum þessum
þessum áttundum, sem meitun þessum þessum og kvaddsetti val eins og lojid þessum við sálmurinn „Þess“

afu, Jesu, Kongur Klár" in d haldsetningu Páls Lúlfssonar. Það hefur gleymt með öllu,
hefur og eigi verið soð höggum d munn þad og sv. Har. Willssonar eigi notid öid, d östkræfess
ein drögid mýg, d þá þad hit notkannar vid hinar íþyngnanlegu gudsþjónu sinnar, in ój tel, d
þafi áhrifunna ástar verid - svo og tadur sein Páls Lúlfssonar - til þess d lyftu heggum
mannu og hjórtunn frá huggunum þeim, er foleir sidustu salnamna í Kyrkju -
salnamnum, er eij nefndi áður, áttu d binda sig vid og leggja þrinad sinn í, sés til
salshjálpar. En mii er aldarandinn ordinn annar eftir norri þoo ári og hvers veip
hversu haldgædur hann verdur, sá, sem mii hilevi, til þess að færa hjórtunn mannanna
hinn sama frid? - Þad verdur ekkri dauinn eða hinar ládu stórumst auvi, sem mii
saliast mii svo mýg eftir d mega mjóta og jafuvel ekkri kvitmyndu hrisin eðu
sterisaleitir Peilifélagins, þótt sotti séu 60-70 sinnum í vefri, sem in þeim, in e
heldur verflun ríðisins inn vid Þarónshús gaula.